

[Palle Simonsen]

august-september? Vi må sige til regeringen, at det ikke nytter, man fortsætter med at bagatellisere denne udvikling, som jo også hr. Erling Olsen gjorde det i stor udstrækning i sin tale i dag. Vi må naturligvis stille spørgsmålet: hvordan vil finansministeren f. eks. dække sit finansieringsbehov på disse 33 mia kr.? Hvor meget vil finansministeren trække på Nationalbanken, og hvor meget vil finansministeren hente hjem igennem statsobligationer? Nationalbankdirektøren sagde på mødet forleden i Den danske Bankforening:

»Vi har fra Nationalbankens side, lige siden det blev klart, at vi ville få en årrække med underskud på statsfinanserne, insisteret på, at dette underskud blev finansieret på en sådan måde, at der ikke kom skadelige virkninger for penge- og valutapolitikken. Det vil med mere præcise ord sige, at statens finansieringsbehov må dækkes på en anden måde end ved træk på Nationalbanken og fortrinsvis ved salg af statsobligationer til købere.«

Sandheden i dette er jo ubestridelig, men står finansministeren ikke netop i den situation, at såfremt Nationalbankdirektørens råd følges, vil der blive tale om udbud af en sådan mængde af statsobligationer, at det vil få en negativ indflydelse på renten, således at renten går op i stedet for ned? Følger finansministeren ikke rådet, vil vi så ikke være i den situation, at vi vil få en stærkt stigende inflation i forhold til det, vi kender i dag? Det er vel for så vidt finansministerens dobbeltdilemma.

Det er derfor efter vores opfattelse nødvendigt, at der i denne situation også bliver gjort en ekstra indsats for at stimulere den private opsparing. Vi ved udmærket, at det ikke er noget, regeringen interesserer sig meget for, men vi mener faktisk, at det er nødvendigt i denne situation. Vi mener, det er nødvendigt f. eks. at give lønmodtagerne mulighed for at hensætte penge på konti og først blive beskattet, i det øjeblik disse penge bliver trukket ud.

Vi mener i virkeligheden også, til trods for at det ikke vil være særlig god latin, at der i denne situation er grundlag for at oplive indekskontraktordningen, som vel nok efterhånden ligesom er blevet stemplet som en ordning, der havde uoverskuelige konsekvenser. Vi føler ikke, det er rigtigt, og vi er i hvert fald i den situation, at vi kan konstatere, at den gav en opsparing blandt menne-

sker. Vi mener, der er brug for denne opsparing.

Det må også være åbenbart, at vi med dette finanslovsforslag giver baggrund for stigende vanskeligheder med at løse vort betalingsbalanceproblem, uanset hvordan argumentationen end bliver vendt, og dermed også stigende vanskeligheder med at finansiere vor gæld til udlandet. Også det kom Nationalbankdirektøren jo ind på forleden dag, da han sagde:

»Det er sagt før, men jeg bliver nødt til at gentage, at den store private kortfristede gæld til udlandet lægger os i en spændetøjle med hensyn til renteudviklingen. Vi har simpelt hen næsten ingen bevægelsesfrihed.«

Jeg ved ikke, om hr. Erling Olsen føler, det vil være særlig let inden for denne ramme at slide sig stille og roligt igennem det problem, som finanslovsforslaget aftegner. Vi tror det ikke.

I rapporten fra det økonomiske råd forleden peges der på, at vi ikke skal forvente, at der sket noget opsving i de internationale konjunkturer, som kan løse vores problem i den nærmeste fremtid, og at vi derfor må arbejde ud fra princippet om at være selvhjulpne. Det er altså her i dette hus, vi skal søge at skabe nogle løsninger på problemerne. Og det får vi jo egentlig at vide mange gange gennem mange rapporter fra det ene og det andet økonomiske sekretariat og fra mange andre eksperter i samfundet. Undertiden er det lidt indpakket, men vi får det; vi følger det bare ikke i tilstrækkeligt omfang.

Når vi ser på de ideer, der er kommet, vil jeg da gerne for en ordens skyld sige, at vi i den konservative folketingsgruppe er modstandere af, at man skulle bruge devalueringen som en metode til at løse vores økonomiske problemer. Det må vi tage skarpt afstand fra.

Det er blevet sagt under denne debat, at man ikke kan spare sig ud af disse problemer, og det hovedprincip er vi enige i. Men det betyder ikke, at vi skal undlade at gennemføre besparelser, det betyder bl. a., at vi skal gøre noget mere for at fremme vores produktion i samfundet. Vi skal have vores produktion udvidet i samfundet, og derfor er to ting for os de centrale i denne debat: en mere aktiv erhvervs politik og en bedre styring af det offentliges udgifter.